

gid wõi ei. Kuu nemmad ei lausunud sõnna; pärrast mees ütles: „Eks olle kurb luggu, et meil polle last! nabri=rahwa jures ümberkaudu on laoste õiskamist kuulda, agga meil allati waitue asji.“ Naene õhkas ja wastas: „Tõssi kül ja wägga halle! — egga ma tabhakski ennam, kui agga ühhe ainfa lapse, ja olleks se üks weel üsna weikene, minnu pärrast mitte pitkem peialt, olleksin siiski rahhul ja armastaksime süddamest!“ — Nõnda räkisid need kaks, ja kuida sowisid, sündis: said pea lapse ja se olli terve, illus ja kõigis asjus sammastuggune, kui teised lapsed; kahju agga, et jalla=tallast pea=laeni ei olnud pitkem, kui isja peial. Wannemad ollid rahhul ja nimmetasid tedda „peial=poisiks.“ — Kül immetasid ja toitsid maggusa ja puddiga, agga laps ei kadiwanud suggu, et kül aega möda tar=gemaks sai ja wägga wirt näitas ollewa.

Kord läks isja metsa puid raiuma ja ütles naese wastu: „Pea melega jättaksin hobbuse weel koju, agga kes tulleb temmaga mo järrele?“ Peial=pois kulis ja hüdis: „Sellega polle hädda! ärra kardda isjake, kül ma ollen õigel ajal hobbuse ja wantrega metsas!“ Isja naeris narri=juttu; kuida piddi weikene pois ohjad kätte wõtma? — Agga lapsel olli suur julgus: „Kui

agga emma pannes hobbuse rakke, siis minna poen hobbuse pea otša kõrwade wahhele, seal on hobbuse kõrwad weel ohjade assemel, neist tõmban ja lütkan, wõin ka hüda, kuhu loom peab minnema!“ Nõnda pois, agga isja leppis selle nõnuga, et kord näha saaks, kas asji nõnda sobbib. Ohtu panni emma hobbuse wantre ette ja pois hobbuse kõrwade wahhele istuma, ja kui se nüüd heale tõstis, terkas ja tombas, läks hobbune illusaste õiget teed otsekohhe metsa; olli ka wania wagga loom. Seal, kus parremat kät metsa sisse piddid kallama, seisid kaks meest. Kui need kuulsid hüüdmist: eju, eju! agga keddagi ei näinud, — kust naad teadsid hobbuse pähhä wadata! — siis esji=otša koksusid, agga siis wõtsid kätte ja läksid emalt wantre järrele, et imme=luggu nääksid. Hobbune läks sinna, kus mees puid raius, ja jäi siis seisima, agga peial=pois, kui omma isja näggi, ütles: „Noh, siin me' olleme; nüüd tõsta mind mahha, siin on weider istuminne!“ Isja piddas pahhema käega hoost; teiseaga hakkas pojast kinni ja panni tedda mahha; agga poisil olli hea meel, et seal temma kohhal witsa raag maas olli, mis peale wõis heita ja ennast figutada. Kaks wõrast meest, kui sedda näggid, pannid wägga immeks, ei teadnud, mis